

ŽIVOT JE JEN NÁHODA

(příběh Miloše Macinauera)

Zpracovali: Ondřej Bílý, Hana Lucie Češková, Ella Macinauerová a Veronika Víšková

Miloš Macinauer se narodil v Praze, těsně před začátkem druhé světové války. Většinu dětství ale prožil v Říčanech u svého dědy, za kterým často jezdil. Vzpomíná na jednu cestu vlakem ke konci války.

Když jsme vyjeli z Vršovic, tak hned za krátkou dobu se ozvaly sirény. Vlak zastavil a strojvedoucí s náma zacouval do vinohradského tunelu. Protože na tu soupravu na ty vlaky útočily americký letadla, kterým se říkalo hloubkaři. Ty letěly: vzzzzz. Vysypaly bomby: vzzzz. Naštěstí teda na to nádraží tenkrát bomby nepadaly.

První osobní setkání s vojáky zažil, když se na nějaký čas k dědečkovi nastěhoval.

Večer jsem jako kluk šel spát, všechno bylo normální. Ráno jsem vstával a byla plná zahrada vojáků. Ruskejch.

Že život je jen náhoda se panu Macinauerovi potvrdilo hned několikrát. Třeba když s kamarádem na zahradě sbírali odpadky po vojácích.

V tom keři jsem uviděl nějaký kus železa. Tak jsem ho vzal a dal jsem ho do košíku jako odpad. Přišel jsem s tím potom za maminkou. Ta tam stála, s nějakým ruským vojákem se bavila. Ten ruskej voják když viděl v tom košíku ten kulatej předmět, co jsem přinesl, tak po něm skočil a hodil ho do lesa. A on tam vybuchl. To byl totiž ruční granát.

Znovu se s ruskými vojáky setkal v srpnu roku 1968. To už v Říčanech trvale žil v domě po prarodičích.

Jsem šel ráno na tu pětku na vlak, který jezdil v pět hodin pět minut z říčanského nádraží, a slyšel jsem tady, jak jsem šel z kopce, jak výpravčí říká: „Jsme okupováni Varšavskou smlouvou.“ Lidi si mysleli, že začla válka. Najednou byli ti vojáci všude.

Po srpnových událostech žil obyčejným životem. Soustředil se převážně na práci v ČKD a volný čas věnoval domu a zahradě. Osudová chvíle nastala v roce 1970, když Miloš Macinauer dostal otravu krve.

Manželka volala pohotovost, že jsem měl vysokou teplotu. Shodou okolností jsem se dostal do pražské nemocnice na Karláku a jenom tady ten první krok mně zachránil život... Tam jsem ležel už asi měsíc, ta otrava krve pokračovala.

Nebyla totiž k dispozici vhodná antibiotika. Jeho maminka se tedy rozhodla jít k němu do zaměstnání, jestli by někdo nemohl přivést léky z cesty do zahraničí. Na západ se ale z ČKD nejezdilo.

Tam dělal náměstka nějaký pan Šimek. Ten se zmínil doma. Jeho sestra dělala ve výzkumném ústavu léčiv. A ta přinesla ty antibiotika, který ta nemocnice neměla, a to mi až zachránilo život.

Život mu do cesty přinesl další náhodu. V důsledku změn po sametové revoluci musel odejít z továrny a využil možnosti svobodně podnikat.

Já jsem kupoval ořechy na Slovensku. A tady jsem je prodával nebo jsem je zase vyvážel i do Rakouska. Já jsem v té době dovážel 30 tun loupanejch, loupanejch. Dokážete si představit, kdo máte doma na zahradě vořech, než vyloupete kilo ořechů?

Po úspěšném podnikání začal cestovat. Se ženou poznali více než 50 států světa. Na tyto zážitky vzpomíná dodnes.

Z příběhu Miloše Macinauera vyplývá, že život nejde naplánovat, občas nás osud překvapí. Přesto stojí za to využít příležitosti, které nám nabízí.